

aftale, hvor man undlod at tage højde for spørgsmålet om atomkrigsskibe.

Og hvad foregik der på de møder, som førte frem til erklæringen af 1968? Jo, vi kender den pressemeddelelse, der blev sendt ud, men hvad foregik der i de forhandlinger mellem den danske regering og den amerikanske regering? Det ved vi ikke. Drøftede man spørgsmålet om dette hul i erklæringen? Drøftede man spørgsmålet om atomkrigsskibe? Er det bevidst, at spørgsmålet om atomkrigsskibe var undladt i erklæringen? Det ved vi ikke, men den danske befolkning har da krav på at få det at vide.

Thulearbejdernes sag er blevet debatteret mange gange her i Folketinget, også i 1980'erne. Hvorfor gav debatten om Thulearbejdernes sag ikke anledning til en undersøgelse af arkiverne i det danske Udenrigsministerium i 1980'erne? Eller gav den måske anledning til en undersøgelse af arkiverne med det resultat, at man fandt noget, som man ikke ønskede at gøre tilgængeligt for Folketinget? Vi ved det ikke, og vi får det muligvis aldrig at vide, for dét vil vi ikke kunne få at vide fra USA. Det vil man kunne feje ind under gulvtæppet, indtil det en dag dukker op, når arkivloven tillader det, og når de fleste af os, der står her i dag, er døde.

Der er mange spørgsmål, som trænger sig på, og nu har jeg bare nævnt nogle eksempler på det, der bliver fejlet ind under gulvtæppet, hvis man nedstemmer det dagsordensforslag, som SF og Enhedslisten har stillet i dag.

Jeg vil også godt stille det spørgsmål til udenrigsministeren, som jeg har forsøgt at få hr. Ove Fich til at besvare: Hvor mange beviser skal der til, før regeringen anser det for et problem, at skibe som »Dalgren« efter al menneskelig viden medbragte atomvåben til Danmark under besøgene? Hvor mange beviser skal der til? Eller er realiteten, at uanset hvad der kommer frem af dokumentation fra USA – selv i den situation, at det i USA bliver klarlagt, at de var her, vil det stadig medføre, at den danske regering vil benægte kendsgerningerne. Men hvor mange papirer, hvor mange beviser skal regeringen have, før man accepterer, at der er et problem?

Jeg håber, at udenrigsministeren vil besvare nogle af de spørgsmål, jeg har stillet. Men jeg vil godt sige, at jeg synes, det er et nedslag for folkestyret og for demokratiet, at den ene politiker efter den anden, den ene partirepræsentant efter den anden, kan gå ud og sige til befolkningen: Vi har intet at skjule! I den tid, hvor vort parti var i regering, foregik der intet, der ikke tåler

dagens lys nu, men alt skal vendes, og vi vil gerne have en undersøgelse.

Partierne går herop på rad og række og meddeler dette budskab. Men viljen til at udmønte budskabet i en dagsorden er ganske enkelt ikke til stede. Den er det måske hos hr. Estrup, men den er det ikke hos hr. Fich, den er det ikke hos hr. Per Stig Møller, og den er det slet ikke hos Venstre, som har fundet, at denne debat var slut allerede før starten, og som slet ikke ønsker at deltage i diskussionen. Jeg synes, det er beskæmmende, og jeg tror ikke, befolkningen vil kunne forstå, at vi har et . . . undskyld, hr. formand.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg synes nok også, at hr. Keld Albrechtsen har krav på at få et svar på tingene, og hvis nu hr. Keld Albrechtsen slet ikke ved det, ligger det faktisk i NATO-strategiplanen, at der skal være en atomparaply over NATO-området, som kan bruges som afskrækkelse for et eventuelt angreb, og denne atomparaply eksisterer stadig væk. Jeg kan godt bære, at hr. Keld Albrechtsen tror, at nu kan vi godt sætte os ned og være små fredsduer alle sammen, men det kan vi ikke!

Jeg er ikke et sekund i tvivl om – det tør jeg godt stå her og sige, for jeg har nemlig ikke noget at skjule, og jeg ønsker ikke at skjule noget – men jeg er ret overbevist om, at der stadig sker overflyvning af sådanne maskiner af det danske luftterritorium, og jeg er 100 pct. overbevist om, at der stadig sejler skibe med atomvåben rundt i danske farvande. Jeg ved ikke, hvornår det sker, og jeg ved ikke, om de kommer fra øst eller fra vest. Jeg er blot overbevist om, at de nok kommer fra begge sider.

Jeg starter i øvrigt med at sige det her for at understrege, at det ikke er her i Folketinget, vi bør have en diskussion om, hvor mange der kommer og hvornår de kommer. Vi ved, de er der, og derfor er det også nødvendigt, at vi har givet tilladelse til, at de kan komme fra vennernes side og ikke kun fra den anden side. Dét er sikkerhedspolitik, og det er noget af det, vi ikke kan skrive ned i rapporterne.

Men vi kan spørge i rapporterne: Hvorfor har man ikke turdet erkende, at problemet var der? Hvorfor har ministrene holdt tilbage – i øvrigt også for deres egne partifæller – at de havde givet tilladelse til overflyvninger og gennemsejling osv.? Vi har haft diskussionerne mange gange, men vi kommer aldrig videre. Vi får ikke